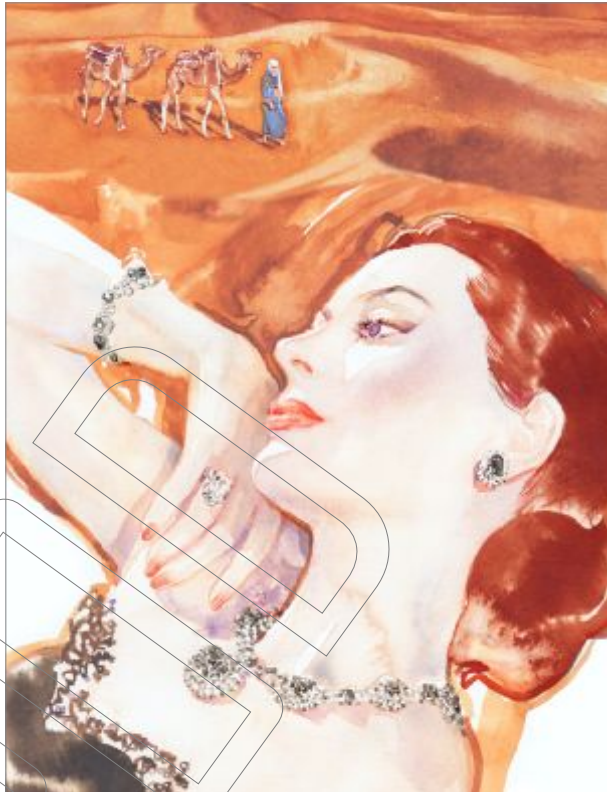

ตามหัวใจไปสุดหล้า

www.puendee.com

นวนิยายแปล

ตามหัวใจไปสุดหล้า • “นิดา”

ลงพิมพ์ในนิตยสารขวัญเดือน

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๕๐

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สิงหาคม ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : มีนาคม ๒๕๕๗

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิตติ

ราคา : ๑๘๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Penny Jordan.

ตามหัวใจไปสุดหล้า.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๗.

๒๓๖ หน้า.

๑. นวนิยายอังกฤษ. I. นิดา, ผู้แปล. I. ชื่อเรื่อง.

๘๒๓.๘๑๔

ISBN 978-974-253-406-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปะกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรภรณ์วัฒน์

วิรัชชัย ตริธรรมวุฒิกุล ยศชาติ เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คุงใจ สุพรรณยา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุพันธ์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคำทัพ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๕-๕๕๕๗, ๐-๒๒๕๕-๕๕๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๕-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

Daughter of Hassan ของ Penny Jordan ได้รับการถ่ายทอดเป็นภาษาไทยอย่างละมุนละไมและรัญจวนใจ โดย “นิดา” นักแปลฝีมือเอกคนหนึ่งของไทย ซึ่งแม้กระทั่งชื่อเรื่อง ‘ตามหัวใจไปสุดหล้า’ ก็ยังสามารถแปลเป็นไทยได้อย่างอ่อนหวาน ชาบซึ้ง ชวนให้ติดตามอ่านตั้งแต่นั้นจนจบอย่างมีรู่เบื่อ ซึ่งการพิมพ์ซ้ำกว่า ๒๐ ครั้งโดยสำนักพิมพ์ต่างๆ รวมทั้งการพิมพ์ครั้งที่ ๑-๓ โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดีเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ดีถึงการได้รับตอบรับจากผู้อ่านว่ามีมากมายเพียงใด

สำนักพิมพ์มั่นใจว่า เรื่องราวความรักที่เกิดขึ้น ณ วังอันโอฬารกลางทะเลทรายไกลสุดขอบฟ้า ระหว่าง การิม อับดุลลาห์ ซีคหนุ่ม กับสาวน้อยดาเนียล จะตราตรึงอยู่ในความทรงจำของท่านด้วยภาษารักที่แสนจะงดงามหมดจด ท่านจะได้สัมผัสความรักแท้ของชายหญิงคู่หนึ่งมีรูปลักษณ์ เช่นเดียวกันกับผู้แปลเองที่มีความสุขกับผลงานชิ้นนี้มากถึงขนาดไม่อยากจะแปลให้จบเลยทีเดียว

จากผู้เขียน

“นิดา”

ตลอดเวลาที่ทำงานแปลนวนิยายภาษาอังกฤษเล่มเล็กๆ ชื่อ ‘ลูกสาวของฮัสซัน’ นั้น ผู้แปลมีความรู้สึกเป็นสุข อารมณ์เต็มไปด้วยความอ่อนหวานสวยงาม จนแทบจะไม่อยากหยิบงานชิ้นอื่นที่ยังคงค้างอยู่มาทำต่อเลย อยากจะให้งานชิ้นใหม่นี้จบลง...ไม่ใช่อย่างรวดเร็ว แต่อย่างอ้อยอิ่งเน้นซ้ำทีเดียว

โดยเฉพาะเมื่อเลือกชื่อเรื่องใหม่ได้ว่า ‘ตามหัวใจไปสุดหล้า’ ซึ่งคิดว่าไพเราะงดงามสมกับเค้าโครงเรื่องแล้ว การทำงานก็ยิ่งให้ความเพลิดเพลิน มีจินตนาการที่งามตระการ และให้ความเยาว์วัยที่กำลังจะลาจากไปให้หวนกลับมาอีกอย่างไม่น่าเชื่อ ตัวละครทุกตัวที่โลดแล่นไปตามบทนั้นดูมีชีวิตชีวาแทบจะมองเห็นหน้าตาท่าทาง แทบจะพูดคุยด้วยได้ในฝัน...แทบจะหวังว่าเมื่อตื่นขึ้นแล้ว เขาเหล่านั้นก็ยังอยู่ใกล้ๆ...

ดังนั้น เมื่อสำนักพิมพ์เพื่อนดีแสดงความปรารถนาที่จะรวมเล่มนวนิยายแปลเรื่องนี้ และนำออกวางจำหน่ายในทันที ผู้แปลจึงมีความยินดี และมีความสุขใจอย่างที่สุด

ตามหัวใจไปสู่ศตวรรษ

“นิดา”

Sample Text

Sample 100

๑

“โอ คุณพ่อขา สวยเหลือเกิน...” ดาเนียร์ร้องอุทานเสียงหวานแล้วมองหน้าบิดาเลี้ยงผู้มีรปร่างสูงสง่าใบหน้าคมเข้มในชุดแต่งกายของชาวอาหรับที่ยาวกรอมเท้า

“แต่มันแพงเกินไป...” หญิงสาวทำเสียงจะอ้อน “คุณพ่อไม่ควรตามใจลูกถึงขนาดนี้เลย แบบนี้ลูกก็ได้ใจใหญ่ลิคะ”

“เหลวไหลน่า ดาเนียร์...” บิดาของหล่อนพูดเรียบๆ พลางก้าวมาดั่งสร้อยคอทองคำเส้นบางที่มีจี้เพชรแวววาวไปจากมือดาเนียร์แล้วจัดการคล้องคออันเรียวยาวหั้นให้หล่อนเสียเองอย่างคล่องแคล่ว “จำไว้นะ ลูกรัก ถึงแม้เจ้าจะไม่ไปลูกแก่ๆ ของพ่อโดยสายเลือด แต่เจ้าก็เป็นดวงใจของพ่อ การที่ได้ทำอะไรให้ลูกพอใจเป็นความสุขของพ่อแล้วอีกอย่างหนึ่ง ไฉ้เพชรอันจี้ๆ นี้ พ่อก็ไม่เห็นว่ามันจะทำให้ลูกหรรษาอะไรขึ้นมาสักเท่าไรเลย...”

เขาจบประโยคด้วยยิ้มที่ซ่อนอยู่ใต้ไรหนวดเคราเมื่อพิศดูใบหน้าอันงามจรัสของธิดาเลือดดองกฤษของเขาอย่างรักใคร่

“ถ้าจะให้ผมใจพ่อละก็... พ่อคิดว่ามรดกเมตต์ใหญ่ๆ ประกายเขียวใสเพื่อขบขันนี้ตาของเจ้าให้พรวาระยับยั้งขึ้นสักเม็ด หรือว่าไข่มุกเม็ดงามจากเกาะทะเลใต้เพื่อเน้นถึงผิวที่สวยไม่แพ้มุกเม็ดนั้น... นั่นแหละพ่อถึงจะพอใจถ้าเจ้ายอมให้ซื้อหามาประดับ”

“โอ...แต่นั้นมันของแพงล้ำค่าทั้งนั้น...” ดาเนียร์ร้องแล้วหัวเราะขบขัน “ลูกจะใส่ไปไหนกันละคะ คุณพ่อ ของอย่างนั้นนะเอาไว้ให้คุณแม่คนเดียวเถอะ”

“แม่ของเจ้านะ มีของแต่งตัวมากมายจนไม่รู้จะแต่งยังไงครบแล้วละไม่ต้องห่วงเธอหรอก...”

ดาเนียลมองดูบิดาเลี้ยงต่างผิวของหล่อนอย่างรักใคร่บูชา บิดาแท้ ๆ ของหล่อนนั้นสิ้นชีวิตไปก่อนที่หล่อนจะเกิดสามเดือน แม่ของหล่อนเลี้ยงดูหล่อนมาตามลำพังจนกระทั่งดาเนียลอายุสิบสามปี หญิงม่ายจึงสมรสใหม่กับ ซีคัสส์ซัน อิบบิน อาห์เม็ด ประมุขของอาณาจักรน้ำมันคนหนึ่งในโลกอาหรับ ผู้ซึ่งเธอได้พบกับเขาในงานเลี้ยงรับรองที่บริษัทของชาวอังกฤษ ซึ่งเธอทำงานอยู่ด้วยในตำแหน่งสำคัญ

ดาเนียลกับซีคัสส์ซันพึงใจต่อกันแต่วินาทีแรกที่ได้รู้จัก นับแต่นั้นมาเด็กหญิงก็กลายเป็นดวงใจของมหาเศรษฐีน้ำมันชาติอาหรับไปทันที เขารักเอ็นดูและตามใจหล่อนจนเป็นที่ลวงรู้ในแวดวงสังคมชั้นสูงของพระมหานครลอนดอน กรุงปารีส ตลอดไปจนแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนของซีคัสส์ซัน

ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุที่ว่าตัวเขาเองนั้นไม่มีลูก การแต่งงานครั้งแรกของเขากับหญิงเชื้อชาติเดียวกันลงเอยด้วยการหย่าร้างเนื่องจากเขาไม่อาจมีลูกกับหล่อนได้

ซีคัสส์ซันมีนิवासสถานอันโอ่อ่าอิครุณอยู่ที่ลอนดอน เขามีสำนักงานอยู่ที่นครอันเป็นศูนย์กลางของธุรกิจการค้าน้ำมันมูลค่านับพันล้านปอนด์อยู่ในเมืองทำการติดต่อกับอาณาจักรน้ำมันของสกุลซึ่งพี่ชายของเขาเป็นผู้ดูแลอยู่ที่นครเล็ก ๆ ที่ร่ำรวยตั้งอยู่ระหว่างคูเวตกับซาอุดีอาระเบีย

ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครกล่าวขวัญถึง แต่ดาเนียลก็รู้ได้โดยสัญชาตญาณอันฉับไวของหล่อนว่าการสมรสระหว่างนักธุรกิจชาวอาหรับกับมารดาของหล่อนนั้น ไม่เป็นที่พอใจในหมู่ญาติมิตรของซีคัสส์ซัน ตลอดเวลาที่เขามีตำแหน่งเป็นบิดาเลี้ยงของหล่อน ไม่เคยมีญาติของเขาสักคนจะเคยมาเยี่ยมเยียนที่บ้านซึ่งเป็นห้องชุดใหญ่โตหรูหราบนอาคารหนึ่งในละแวก ‘เซนต์ จอห์น’ ส วัตต์ หรือแม้ว่าที่บ้านชนบทที่ตำบล ‘ดอร์เล็ท’ ที่เขาสร้างไว้เพื่อการพักผ่อนและงานเลี้ยงรับรองอย่างเช่นที่เศรษฐีชาวอังกฤษนิยม ก็ไม่เคยได้ต้อนรับญาติมิตรชาวอาหรับเลยแม้แต่คนเดียว

แต่ถึงแม้ว่าการสมรสของเขาจะไม่เป็นที่ยอมรับในสกุลและทางธุรกิจ แต่อิทธิพลของซิสซันและอำนาจเงินของเขาก็ยังมีอยู่เต็มเปี่ยมเท่าที่ทายาทอีกคนหนึ่งจะพึงได้รับ เพียงแต่ว่า...ดาเนียลอดรู้สึกไม่ได้เลยว่ามีสายตาสีฟ้ากลับคอยเฝ้ามองการเคลื่อนไหวของครอบครัวของซีคัสส์ซันอยู่ตลอดเวลาเท่านั้น

นั่นแสดงว่าทางฝ่ายบ้านเกิดเมืองนอนของบิดาเลี้ยงของหล่อนยังไม่ไว้วางใจในตัวเขาอย่างเต็มที่...

การติดต่อธุรกิจกระทำกันที่สำนักงานในเมืองหังลัน น้อยครั้งนักหรอกที่เจ้าหน้าที่บางคนมีฐานะสำคัญอันแรงด่วน จำเป็นต้องมาพบซีคีสซ์จนถึงที่ห้องชุด ในโอกาสเช่นนั้น เขาไม่เคยเรียกร้องให้ภรรยาชาวอังกฤษและดาเนียลให้ออกมาร่วมในการรับรองนั้นด้วยเลย เขาแสดงอย่างโจ่งแจ้งว่าไม่ต้องการให้ครอบครัวได้รับรู้เรื่องงานการของเขาและของสกุลของเขาเป็นอันขาด

ดาเนียลถูกส่งตัวไปเรียนโรงเรียนประจำที่ลวิตเซอร์แลนด์นานหลายปีตามแนวนิยมอิทธิพลเศรษฐกิจหลาย หล่อนเพิ่งจะกลับมาสู่พระมหานครลอนดอนเมื่อต้นปีนี้เอง ได้รับการต้อนรับอันเต็มไปด้วยความปลาบปลื้มจากมารดาและบิดาเลี้ยงอย่างยิ่งยวด

แต่ใบหน้าของมหาเศรษฐีน้ำมันบั้งตั้งไปในทันทีเมื่อดาเนียลบอกกับเขาในวันหนึ่งว่าหล่อนปรารถนาจะออกไปหางานทำนอกบ้าน

“อะไรกัน...” ซีคีสซ์ชั่นร้องออกมาอย่างตกอกตกใจ “ลูกของพ่อนะหรือจะออกไปหางานทำ ตายละ นี่ลูกรู้ใหม่ว่ามันเท่ากับลูกประจานให้โลกรู้ว่า ซีคีสซ์ชั่นยากจนจนกระทั่งลูกสาวต้องออกไปหางานทำหาเงินเสียแล้ว...”

ดาเนียลหัวเราะขบขันในอุดมการณ์อันล้ำสมัยของเขา

“โอ้ คุณพ่อขา ก็ลูกเรียนจบมาแล้ว จะให้อยู่กับบ้านเฉยๆ ไม่ทำอะไรเลยได้ยังไงกันคะ สมัยนี้ใครๆ เขาก็ทำงานนอกบ้านกันทั้งนั้น...”

ในที่สุด ดาเนียลก็ต้องขอร้องมารดาให้มาช่วยพูดจาไกลเกลี่ย แต่นั่นไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นสักเท่าไร ผลของการเจรจาจบลงตรงที่ว่าดาเนียลจะเข้าเรียนต่อทางการทำอาหารกับสถาบัน ‘กอร์ดิง เบลอ’ อีกสักกระยะหนึ่ง แล้วจากนั้นจึงจะมีการต่อรองในชั้นต่อไปอีกครั้งหนึ่ง

ข้อเสนอของซีคีสซ์ชั่นเป็นที่พอใจของเด็กสาว เพราะโดยธรรมชาติวิสัยแล้วดาเนียลชอบการปรุงอาหารยิ่งนัก หล่อนตั้งความหวังไว้อย่างเร้นลับว่าจะเปิดภัตตาคารเล็กๆ ด้วยทุนของตนเองสักแห่งหนึ่ง นั่นจะเป็นการสร้างงานอาชีพให้แกตัวเธออย่างตรงตามอย่างที่มารดาและบิดาเลี้ยงจะปฏิเสธไม่ได้

ดาเนียลมีทรัพย์สินส่วนตัวอันเป็นมรดกจากบิดาแท้ ๆ ของหล่อนมากพอสมควรที่จะลงทุนในการเปิดร้าน แต่นั่นหล่อนจะต้องรอกันว่าอายุจะครบยี่สิบเอ็ดปีเสียก่อน

แค่อีกเพียงสี่ห้าเดือนเท่านั้น...หล่อนให้กำลังใจกับตัวเองอย่างปริติเปรมตอนนี้อย่างไรกับการคร่ำครวญที่คุ้นเคยและนั่นดีแล้ว แต่...เฮ้อ อีกตั้งสามเดือนกว่าโรงเรียนจะเปิด แล้วตอนนี้เราจะทำอะไรดีล่ะ...อยู่กับบ้านแบบนี้เหงาตายเลยละซี

ดาเนียลเป็นเด็กสาวที่งามหวาน รปร่างของหล่อนเล็กบางเหมือนเด็กวัยรุ่น ความบอบบางของหล่อนนั้นมีค่าประดุจเครื่องแก้วเจียรระโนที่ใคร ๆ จะต้องหวงแหนและเฝ้าทะนุถนอมตั้งแต่แรกได้เห็นหล่อนทีเดียว มารดาของหล่อนเองนั้น เมื่อได้โอบกอดติดคนเดียวไว้ในวงแขนในวันที่หล่อนกลับจากการศึกษาที่ต่างประเทศ เธอถอนใจยาวด้วยความรู้สึกปลาบปล้ำเมื่อพิศดูความงามอันเพียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติอันสูงส่งและประณีต

“ลูกของแม่โตเป็นสาวแล้ว...” เธอพิมพ์เบา ๆ “รู้ตัวหรือเปล่าว่าจะว่าลูกงามมาก อย่างนี้นะคุณพ่อคงจะเห่อแล้วก็หวังลูกเป็นที่สุดทีเดียว”

เด็กสาว ๆ ที่ศึกษาจบวิชาการเป็นกุลสตรีที่สำนักศึกษาในสวิตเซอร์แลนด์ อันเต็มไปด้วยประสิทธิภาพมอบให้ นั้น ล้วนแล้วแต่มาจากครอบครัวที่มีฐานะในชั้น เศรษฐีทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นักเรียนจากชาติไหน เอเชียหรือตะวันตกหรือจาก สหรัฐฯ จะมีก็แต่ดาเนียลเท่านั้นที่แปลกไปจากคนอื่น ด้วยหล่อนมีฐานะเป็นธิดาเลี้ยงของมหาเศรษฐีน้ำมันชาติอาหรับทั้ง ๆ ที่ตนเองมีเลือดองักฤษเต็มตัว

เพื่อน ๆ มักจะชอบเรียกหล่อนว่า ‘อะเรเบียน ปรินเซสส์’ จนเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป ทั้ง ๆ ที่หล่อนมีผมสีน้ำตาลประกายแดงที่นุ่มสลวยเหมือนมารดา และดวงตาสีเขียวแจ่มใสอันเป็นมรดกจากบิดาผู้มีเชื้อสายสก็อตของหล่อนเอง

เมื่อได้สบตาคู่นั้นเป็นครั้งแรก ฮัสซันถึงกับเอ่ยปากว่ามันงามระดับเหมือนดังมรดกน้ำดี ทำให้ไบหม่างามหวานของหล่อนเต็มไปด้วยราศีอันเจิดจรัส แล้วเขาก็ตั้งความหวังที่จะกำนัลหล่อนด้วยสร้อยคอมรดกล้ำค่าเมื่อหล่อนโตเป็นสาว...

ขณะที่ดาเนียลพักผ่อนอยู่ในห้องส่วนตัวตามลำพัง มารดาของหล่อนก็เดินเข้ามาหา

“ค่านี้ออกจะไปเที่ยวไหนหรือเปล่าจะ ดาเนี่ยล?” เธอถามพลางเดินมา นั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“ไม่หรอกค่ะ คุณแม่...” ดาเนี่ยลตอบ มองดูมารดาอย่างฉงน “มีอะไร เป็นพิเศษหรือคะ...”

มารดาของดาเนี่ยลมีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว แต่เธอยังรักษาความงามอันเจิด โฉมไว้ได้อย่างน่าชม เธอแต่งกายงดงามประณีตด้วยเสื้อผ้าที่สั่งมาจากห้องเสื้อหรู แต่งเครื่องประดับเพชรพลอยเพียงน้อยชิ้น หากเพียงแค่มองดูก็รู้ถึงรสนิยมและ ราคาอันสูงลิบของมัน ไม่น่าเชื่อเลยว่าเมื่อสิบกว่าปีมานี้เอง หญิงผู้งามสง่าผู้นี้ได้ เคยร้องไห้คร่ำครวญกับตนเองด้วยความชอกช้ำเมื่อไม่อาจซื้อถุงเท้าแพรคู่หนึ่งซึ่งมี ราคาเกินกว่าค่าอาหารกลางวันของลูกสาวน้อย ๆ ของเธอทั้งเดือน

ความยากลำบากและขาดแคลนทรัพย์สินเมื่อเธอตกเป็นม่ายและต้องเลี้ยงดู ดาเนี่ยลมาตามลำพังด้วยเงินเดือนเลขานุการนั้นทำให้ชีวิตของสองแม่ลูกเต็มไปด้วย ไปด้วยบาดแผลแห่งความชอกช้ำใจ ดาเนี่ยลรู้ดีถึงความอดทนของมารดาจนกระทั่ง เธอได้นำชีวิตหลอนมาอยู่ในสภาพเช่นที่วันนี้ ดั่งนั้นเด็กสาวจึงเต็มไปด้วยความรัก และความเทิดทูนต่อมารดาเต็มหัวใจ

แล้วหล่อนก็ตอบแทนพระคุณของมารดาและบิดาเลี้ยงด้วยความเป็นเด็ก สาวที่มีความประพฤติงดงาม ไม่เคยปล่อยตัวปล่อยใจไปกับอำนาจแห่งความเย้ายวนของโลกสมัยใหม่อันไร้ขอบเขตเลย แม้กระทั่งเมื่อจากบ้านไปศึกษาต่อต่างประเทศในขณะเพื่อนสาวคนอื่น ๆ มี ‘คู่บัดดี้’ ออกไปเที่ยวกันตามโอกาสจะอำนวย ดาเนี่ยลก็ไม่เคยรับนัดเพื่อนชายคนไหน ๆ ทั้งสิ้น จนกระทั่งในที่สุดก็เป็นอันรู้ว่า ‘อะเรเบียน ปรินเซสส์’ นั้นคือภาพวาดอันงดงามและสูงค่า สมควรแต่จะประดับไว้ชมในปราสาทเท่านั้น ไม่ควรที่ใครจะฉุดกระชากให้ลงมาเกลือกกลิ้งกับฝูงธูดีดินได้

“ถ้าฉัน ออกไปดินเนอร์ที่โต๊ะอาหารใหญ่กับคุณพ่อและแม่เนะจะ...” มารดาของหล่อนบอกด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “พวก ‘ซังแซร์’ จะมาเยี่ยมเรา เขามาจากปารีส โน่นเนะ แล้วฟิลลิปก็คะยั้นคะยอว่าขอพบลูกด้วย”

ดาเนี่ยลทำงมูกย่น นัยน์ตาพร่าว ฟิลลิป ซังแซร์คือลูกชายของสหายนัก

ธุรกิจของซีคัสซัน ครอบครัวทั้งสองสนิทสนมคุ้นเคยกันเป็นอันดี ดาเนียลได้พบพวกเขาทุกครั้งที่บิดาเลี้ยงพาไปเที่ยวปารีส ฟิลลิปมีอายุแก่กว่าหล่อนเพียงห้าหกปี แต่เขาทำท่าเหมือนดั่งว่าหล่อนเป็นเพียงเด็กหญิงเล็กๆ ที่ไม่มีความหมายอะไรต่อเขาเลย ท่าทางเช่นนั้นของเขาทำให้บิดาเลี้ยงของดาเนียลพอใจและไว้วางใจให้เขาได้พาหล่อนออกไปเที่ยวตามลำพัง แต่ดาเนียลคิดว่าฟิลลิปไม่ได้มีความคิดว่าหล่อนเป็นเด็กไร้เดียงสาเลยแม้แต่น้อย หล่อนรู้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เขา ‘กูดไนท์ คิส’ หล่อนแล้วทีเดียว

โดยทั่วไปแล้ว ฟิลลิป ซังแซร์เป็นชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง เขามีใบหน้าหล่อเหลาคมคาย ผมสีน้ำตาลหยักน้อยๆ รับกับดวงตาสีเดียวกันที่เป็นประกายว่าเรจตลอดเวลา แต่...ดาเนียลอดรู้สึกไม่ได้เลยว่าแววดตาของเขาเต็มไปด้วยการคิดคำนวณที่ทำให้หล่อนไม่สบายใจทุกครั้งที่ได้พบหน้าเขา...

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการที่ดาเนียลเป็นเด็กสาวที่รักนวลสงวนตัวผิดกับเด็กสาวคนอื่น ๆ ในฐานะและสิ่งแวดล้อมเช่นเดียวกัน ก็เชื่อว่าหล่อนจะไร้เดียงสาในเรื่องเกี่ยวกับความรักความใคร่และ ‘เซ็กซ์’ เสียทีเดียว

แต่นั้นแหละ ความรักกับประสบการณ์มันไม่เหมือนกัน...หล่อนคิดคำนึงบ่อยครั้ง ในโลกสมัยใหม่นี้ใครเคยได้ยินมั่งว่ายังมีผู้หญิงสาวอายุยี่สิบเอ็ดที่ไม่เคยถูกผู้ชายจูบอยู่อีกตั้งหนึ่งคนคือตัวเรานี่เอง...ช่างเถอะถึงแม้ว่าใครจะเห็นเป็นเรื่องน่าละอาย เราก็จะรักษาความบริสุทธิ์ของเราไว้จนกว่า...จนกว่าจะมีใครสักคนที่เราคิดว่าเรารักเขาพอที่จะมอบให้...เป็นคนแรกและคนสุดท้าย...

“คะ คุณแม่ ลูกจะออกไปดินเนอร์กับแขกของเรา” หล่อนตอบอย่างเต็มใจ ด้วยรู้ว่าคุณแม่จะพอใจเช่นนั้น

“งั้นก็...” เฮเลน ฮัสซันว่า “แต่งตัวสวยๆ นะจ๊ะ” เธอมองใบหน้านางหวานและรูปร่างบอบบางกะทัดรัดของลูกสาวอย่างปลื้มๆ ความรักเอ็นดูที่มีต่อดาเนียลนั้นมากมายจนเต็มหัวใจทีเดียว...

ดาเนียลนั่งอยู่หน้ากระจกเงาบานใหญ่ หล่อนกำลังทาเปลือกตาด้วยครีมสีเขียวน้ำทะเลอ่อนๆ เรียบร้อยแล้วก็ลุกขึ้นยืน มองดูเงาในกระจกซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ริมฝีปากที่เคลือบสีชมพูอ่อนโยนนั้นเผยอยิ้มอย่างพอใจ เปลือกตาสีเขียวน้ำทะเล
ขับให้ประกายตาของหล่อนสดใสงิ่งขึ้นสมดังที่ตั้งใจทีเดียว

สายสร้อยทองห้อยจี้เพชรที่คอรูปร่างให้ เป็นของขวัญเปล่งประกายงามระยับ
บนผิวขาวสะอาด เลื้อยสีชมพูแบบเรียบ ๆ กับกางเกงขาบานแบบอยู่กับบ้านสีเดียวกัน
กันเท่านั้นทำให้ดาเนียลเป็นสาวเฉิดโฉมที่น่ารักน่าใคร่เสียเป็นหนักหนา

ซีคัสซันไม่เคยแสดงท่าว่าเขาต้องการให้ภรรยาและธิดาเลี้ยงสวมใส่เสื้อผ้า
ประจำชาติของเผ่าพันธุ์ของเขาก็จริง แต่เมื่อใดที่เฮเลนนิสถูกเรียกหาเสื้อผ้ากรุย
กรายแบบหญิงอาหรับมาแต่งกาย เขาจะเต็มไปด้วยความปลงาบปลื้มชื่นชม สำหรับ
ดาเนียลนั้นก็เช่นเดียวกัน เพียงแต่หล่อนไม่ค่อยมีโอกาสจะทำเช่นมารดาเท่านั้น
อย่างไรก็ตาม ซีคัสซันประกาศอย่างโจ่งแจ้งต่อครอบครัวของเขาที่เดียวว่าเขา
ไม่นิยมเสื้อผ้าสมัยใหม่ที่มีสีสันฉูดฉาด ตัดเย็บไม่ประณีตและขาดรสนิยม เขา
ประสงค์ที่จะเห็นภรรยาและธิดาคนเดียวของเขาแต่งกายงามอย่างหญิงที่มีรสนิยม
วิไลตลอดเวลา

ความตั้งใจในการแต่งตัวให้สวยงามเหมาะแก่กาลและเทศะของดาเนียล
สมปรารถนา เพราะในทันทีที่หล่อนก้าวเข้าไปในห้องรับแขก ฟิลลิป ซังแชร์ก็ลุก
ขึ้นยืนพร้อมกับบิดาของเขา แต่เขาเป็นผู้ที่ก้าวยาว ๆ มารับเด็กสาวถึงประตู ดึง
ข้อมือหล่อนอย่างถือนินทให้เข้าไปใกล้แล้วเขาก็ก้มลงจุมพิตดาเนียลที่แก้มอย่าง
อ้อยอิ่งจนหล่อนต้องร้องเบา ๆ อย่างจะเตือน

“ฟิลลิปคะ...”

มาตามซังแชร์ยิ้มอยู่ในหน้าอย่างพอใจ

“ฟิลลิป อย่าทำยั้งงั้นกับดาเนียลสิลูก...” หล่อนเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสดใส
“น้องไม่คุ้นกับธรรมเนียมแบบนี้ของลูกนะ...จริงไหมหนูน้อย?”

ประโยคสุดท้ายหล่อนมองหน้าดาเนียลอย่างเอาอกเอาใจ แต่ก่อนที่เด็กสาว
จะตอบ แก้มอีกข้างหนึ่งของหล่อนก็ถูกฟิลลิปประทับจูบแผ่วเบาอีกครั้งหนึ่งจนได้
แล้วเขาก็จึงจูงหล่อนเดินมารวมกลุ่ม

“เฮเลน เธอนี้โชคดีจังเลยนะที่มีลูกสาวสวยน่ารักแล้วก็เรียบร้อยอย่างดา-
เนียล...” มาตามซังแชร์หันไปพูดกับเจ้าบ้านฝ่ายหญิง “อิสเบลลาของฉันนะ อายุ

อ่อนกว่าดาเนียลตั้งสองสามปีด้วยซ้ำ แก่แดดเป็นอะไรเชียว ฉันเฝ้าเอ็ดว่าอยู่แทบทุกวี่วันว่าความประพฤติหละหลวมแบบที่นิยม ๆ กันในสมัยนี้นะมันเป็นสิ่งที่ไม่ดีไม่งามเลยสำหรับเด็กสาว ๆ สกอลสูงอย่างพวกเรา แต่เขาไม่เคยฟังฉันหรอก เอาแต่เที่ยวหามรุ่งหามค่ำ แต่งเนื้อแต่งตัวก็ดูไม่ได้นะ แต่ใช้เงินยังกะเศษกระดาษ ฉันบอกว่าคุณหญิงแบบนี้จะไม่มัวได้แต่งงานดีหรอก...”

“แล้วอึสเบลล่ายังไงล่ะ?” เฮเลน ฮัสซันถามอย่างเอาใจ

“ก็หิวระไปนะซี...” มาตามซังแซร์ยกไหล่ “เขาบอกว่ายังรู้อใหม่ เขาว่าเขาไม่ต้องการแต่งงานสักหน่อย...พอเที่ยวเบื่อก็แล้วเขาจะไปเรียนมหาวิทยาลัยจะสอบเป็นนักกฎหมายให้ได้ เขาว่าพอเขาได้เป็นนายความ ก็ไม่ต้องแบมือขอเงินพ่อแม่อีก เขาหาเงินได้เองแล้ว...”

พูดจบมาตามซังแซร์ก็สายศีรษะไปมาเหมือนว่ามีความเอือมระอาในความประพฤติและทัศนคติของลูกสาวเสียเต็มประดา แต่ดาเนียลอมยิ้ม หล่อนเข้าใจดีว่าสุขภาพสตรีชาวฝรั่งเศสผู้นั้นมีความภาคภูมิใจในตัวอึสเบลลอลาอย่างเต็มเปี่ยม... ตรงข้ามกับคำพูดที่เจื้อยแจ้วอยู่น้อย่างแน่นอน

ซีคัสซันเดินมาใกล้ธิดาเสียงแล้วยกมือขึ้นจับไหล่สาวน้อยอย่างอ่อนโยน

“จริงอย่างที่มาตามพูดครับ...” เขาพูดกับสุขภาพสตรีชาวฝรั่งเศสด้วยเสียงกังวาน “ดาเนียลคือความภาคภูมิใจของเรา เขาเป็นลูกสาวที่ผมคิดว่าพ่อแม่ทุกคนปรารถนา งามทั้งรูปร่างหน้าตาและน้ำใจ นี่ผมไม่กระดากใจเลยนะที่สรรเสริญลูกสาวของตัวเอง...” เขาหัวเราะน้อย ๆ “แต่ดาเนียลเป็นอย่างที่ผมว่าจริง ๆ”

เด็กสาวมีใบหน้าสีแดงช้ำด้วยความละอาย หล่อนเกรงเสียเหลือเกินว่ามาตามซังแซร์ผู้คุมกริบจะแอบนำคำพูดของซีคัสซันไปหัวเราะเล่นลับหลัง

“ไข่มุกนางงามที่หาค่ามิได้...” มาตามทอดเสียงนุ่มนวล จับไม่ได้เลยว่าพูดด้วยใจจริงหรือมีอะไรแอบแฝงอยู่ “คุณคงจะประมาณค่าของดาเนียลไว้สูงลิบทีเดียวใช่ไหม ฮัสซัน?”

“แน่นอนครับ...” นักธุรกิจชาวอาหรับพยักหน้าอย่างจริงจัง...จริงจังเสียจนดาเนียลใจหาย

คุณพ่อขา...หล่อนได้แต่ร่ำร้องอยู่ในใจ ลูกเป็นเพียงเด็กสาวธรรมดา ๆ คน

หนึ่งเท่านั้นเองแท้ๆ ไม่ได้พิเศษเลิศลอยอย่างที่คนพ่อคิดเลย...

หลังจากการรับประทานอาหารมื้อค่ำแล้ว ฟิลลิปก็ดึงตัวดาเนียลไปนั่งคุยกับเขาตามลำพังที่มุมห้อง

“ปล่อยให้พวกผู้ใหญ่คุยเรื่องการทำงานที่น่าเบื่อดีกว่า...” เขาพูดเสียงดังให้ทุกคนได้ยิน

“ถูกแล้วจะ...” เฮเลน ฮัสซันรีบสนับสนุนทันที “ดาเนียลชวนฟิลลิปคุยเรื่องสนุกๆ ที่โรงเรียนของหนูดีกว่า...”

หนุ่มสาวพยักขยี้มให้แก่น้อยอย่างรื่นเริง การสนทนาลับหลังผู้ใหญ่ออกจะให้ความสำราญแก่ดาเนียลไม่น้อย ฟิลลิปเป็นหนุ่มพร่าเสน่ห์คนหนึ่งที่เดียว เขาไม่ทำให้หล่อนคิดเบื่อเลย

“ไม่ได้พบกันตั้งนานแล้วนะ เซรี^๑...” เขามองดูหล่อนด้วยสายตากรุ้มกริ่ม “คราวหน้าที่คุณพ่อชาวอาหรับของเธอไปปารีส ต้องขอตามไปด้วยนะ ผมจะได้พาเที่ยวให้สนุกเชียว”

“โอ คงไม่ได้หรอกค่ะ...” ดาเนียลตอบ “หลังจากนี้ฉันคงจะไม่มีเวลาว่างแล้วละ” หล่อนพยายามดึงมือออกจากการเกาะกุมโดยจงใจของฝ่ายชาย “โรงเรียนใกล้จะเปิดแล้วละ”

“โรงเรียน...อ้อ หมายถึงโรงเรียนการครัว ‘กอร์ดิง เบลอ’ นะหรือดาเนียล...” ชายหนุ่มเลิกคิ้วน้อยๆ “นั่นก็ยิ่งดีนะซี ไปเรียนเสียที่โน่นเลยจะยิ่งดีกว่า ก็ ‘กอร์ดิง เบลอ’ ที่ลอนดอนนี่นะเป็นโรงเรียนสาขาเท่านั้นนี่”

“แหม...” ดาเนียลทำเสียงอิดเอื้อน “คุณพ่อกับคุณแม่คงจะไม่ยอมหรอก”

“นั่นซี...” ฟิลลิปพยักหน้าช้าๆ “คุณพ่อหวังเธอจะตาย เขาคงไม่อยากให้ไข่มุกเม็ดงามเม็ดนี้ห่างสายตาไปหรอก จริงไหม เซรี?”

“ไม่ถึงขั้นนั้นหรอก...” หญิงสาวทอดเสียงอ่อนโยน ขำเสีงมองบิดาเลี้ยงอย่างรักใคร่ “เพียงแต่ท่านไม่อยากให้ฉันไปไกลบ้านเท่านั้น ก็ตอนที่ไปเรียนอยู่ที่สวีตซ์นะค่ะ ท่านยังโทรศัพท์ไปคุยด้วยไม่ได้ขาดเลย ท่านว่าจบมาเสียได้นี่นะ

^๑ Chérie เป็นคำเรียกขานอย่างสนิทเหมือนคำว่า ‘dear’ หรือ ‘darling’ ในภาษาอังกฤษ

ท่านตีใจไม่มีอะไรเปรียบเลย ฉันก็เลยไม่อยากหนีท่านไปเกี่ยวกับอื่นอีกถ้าไม่จำเป็น...”
หล่อนขมวดคิ้วน้อยๆ “แต่นั้นแหละนะคะ ฟิลลิป ลักวันหนึ่ง...”

“ลักวันหนึ่งงั้นน้อยก็จะมีบินออกจากกรงทอง...” ชายหนุ่มพูดหัวเราะๆ
สีหน้าเต็มไปด้วยความล้อเลียน “เมื่อถึงวันนั้น ขอภาวนาให้บินไปในเส้นทางเดียวกับผมเถิดรู้ไหม ดาเนียล เธอเป็นสาวน้อยที่น่ารักที่สุดในโลก จะบอกให้ว่าทุกวันนี้ผู้หญิงอย่างเธอน่ะหาได้น้อยเต็มที”

ดาเนียลทำหน้าที่ซื้อ นัยน์ตาสีเขียวดูแพรวพราว

“ทำไมคะ...ฉันผิดกับคนอื่น ๆ ตรงไหน?”

ฟิลลิปนั่งมองดูหล่อนเป็นครูแล้วเขาจึงตอบว่า

“เธออยู่กึ่งกลางระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่...แต่นั้นแหละที่ผมชอบ เพราะเมื่อใดที่เธอโตเป็นสาวเต็มตัวในสายตาคอนพ่อคุณแม่ของเธอ ผมก็คง...เอ้อ...หมายความว่าเธอก็คงจะกลายเป็นของต้องห้ามสำหรับผมนะซี”

ดาเนียลขมวดคิ้วน้อยๆ หล่อนมองดูหน้าคู่สนทนอย่างครุ่นคิด เคยได้ยินมามากถึงความเป็นชายหนุ่มเจ้าสำราญที่พร้อมที่จะหว่านเสน่ห์ให้กับหญิงสาวไม่เลือกหน้า ขอให้เป็นสาวสวยฐานะดีและมีการศึกษาสูง นั่นคือความสำราญของเขาทีเดียวที่จะได้เจ้าหล่อนเหล่านั้นเป็น ‘คู่ควง’ ชั่วครั้งชั่วคราว

ดาเนียลพูดออกมาตรงๆตามความคิดนั้นทันที

“อย่ามาปากหวานกับฉันเลยคะ ฟิลลิป ใครๆก็รู้ว่าคุณน่ะเจ้าชู้จะตาย...”

“เจ้าชู้...” ชายหนุ่มเลิกคิ้วแล้วหัวเราะเบาๆ “ผมนะหรือเจ้าชู้ ไม่ใช่เลยสักนิด หรืออย่างน้อยผมก็ไม่เจ้าชู้กับคุณเป็นอันขาด...คุณพ่อของคุณจะได้เล่นงานผมตายละซี แล้วคุณพ่อของผมก็คงจะโกรธผมจนตัดพ่อตัดลูกกันไปเลย คุณก็รู้ดีที่เห็นว่าธุรกิจของเรานั้นขึ้นอยู่กับความใจกว้างของคุณพ่อของคุณมากที่สุด ถ้าผมเป็นคนทำให้เกิดเรื่องชุนชองกันขึ้นมา...ผมจะกลายเป็นผู้ชายที่โชคร้ายคนหนึ่งทีเดียว”

ดาเนียลหัวเราะเบาๆ

“ถ้างั้น ใครล่ะคะที่ฉันควรจะมองหา?” หล่อนถามชื่อๆ

“โอ๊ย ไม่ต้องมองไกลหรอก ถ้าคุณชอบหนุ่มแบบ ‘ดอน ฮวน’ ผู้ชายที่

เต็มไปด้วยเสน่ห์ตามแบบที่ผู้หญิงทุกยุคทุกสมัยจะต้องขอไปชอบอยู่แทบเท้า ก็ใน
แวดวงของคุณพ่อเลี้ยงของคุณเองนั่นแหละ ดาเนี่ยล...”

“เอ๊ะ หมายถึงใครคะ?” หญิงสาวเล็กก็อย่างฉงน

“อะไรกัน...นี่คุณพ่อของเธอยังไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับหลานชายคนโปรดของ
เขาให้เธอฟังหรือหรือเซรี...ก็การิม อับดุลลาห์รูปหล่อหน้านิ่งล่ะ”

หญิงสาวยังคงรักษาความประหลาดใจไว้ในสีหน้าและแววตา

“อ้อ...เคยได้ยินชื่อค่ะ แต่ไม่เคยพบหน้าค่าตากันเลย” หล่อนว่า “ท่านมี
ญาติพี่น้องมากมายเป็นสิบเป็นร้อย ฉันท้าได้ไม่หมดหรือกว่าใครเป็นใครกันมั่ง”

หล่อนพยายามทำเสียงให้เป็นปกติในขณะที่ใจสั่นรัว...ตื่นเต้นและหัวโนไหว
เมื่อได้ยินนามอันประหลาดหูนั้น การิม อับดุลลาห์ ใครกันหนอ?

ถึงคราวที่ชายหนุ่มจะแสดงความประหลาดใจบ้าง

“ไม่น่าเชื่อว่าซีคัสซันไม่เคยถึงหลานชายคนที่เขารักและไว้วางใจที่สุดคนนั้น
ให้เธอฟังมั่ง สองอาหลานนี่สนิทสนมกันมากทั้งความเป็นญาติและในวงการธุรกิจ
การิมนั่นเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นลูกชายของซีคัสซันมากกว่าเป็นหลานเสียด้วยซ้ำ”

ดวงตาของดาเนี่ยลฉายแสงแห่งความคลางแคลงใจอย่างโจ่งแจ้ง ถ้าความ
จริงเป็นอย่างที่ฟิลลิปพูด เหตุใดหล่อนก็กับการิม อับดุลลาห์จึงไม่เคยรู้จักกัน
บ้างเลย อย่าว่าแต่รู้จักหน้าค่าตากัน แม้แต่ชื่อของชายหนุ่มผู้นั้น บิดาเลี้ยงของ
หล่อนก็แทบจะไม่เคยเอ่ยถึง

คำอธิบายมาถึงเร็วเกินคาด ฟิลลิปพูดต่อไปว่า

“บางที่อาจจะเป็นเพราะการิมไม่พอใจที่อาของเขามาแต่งงานกับผู้หญิงอังกฤษ
ก็ได้ แต่เรื่องนั้นมันก็เกิดขึ้นนานเป็นสิบกว่าปีแล้วนี่นา คนอย่างการิมฉลาดพอ
ที่จะไม่ทำตัวเป็นศัตรูกับอาของเขาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งซีคัสซันที่มีอิทธิพลใน
ธุรกิจของครอบครัวมากที่สุดคนหนึ่ง ตรงกันข้าม เขาน่าจะทำตัวเป็นมิตร ประจบ
ประแจงให้ดี เพราะมันจะเอื้อประโยชน์มหาศาลแก่เขาในภายหน้า”

“ยังงั้นหรือคะ?” ดาเนี่ยลย้อนถามอย่างไม่แน่ใจ “คุณพ่อมืออิทธิพลมาก
ถึงขนาดนั้นเชียว...” ฟิลลิปพยักหน้าอย่างซิงซัง ในขณะที่ดาเนี่ยลคิดในใจด้วยความ
พิศวง เพราะหล่อนเคยระแคะระคายมาบ้างว่าซีคัสซันถูกญาติพี่น้องของเขา

เองนั่นแหละที่กีดกันและคอยทอนอำนาจของเขาในเรื่องธุรกิจของสกุลอยู่เนื่อง ๆ

ชายหนุ่มมองดูหล่อนอย่างขบขัน

“เอ๊ะ แปลกจริง นี่เธอไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับธุรกิจของคุณพ่อเลี้ยงของเธอเลยหรือ ดาเนียล เขาไม่เคยเล่าให้ฟังหรือกรี้ว่ากว่าจะได้มาเป็นใหญ่เป็นโตตั้งแค่นั้นะ เขาต้องผจญกับอะไรมามาก”

“คุณพ่อไม่นิยมการนำปัญหามาปวดหัวมาปวดคอกับครอบครัวของท่านหรือ...” ดาเนียลตอบเสียงขรัม หล่อนไม่ชอบให้ใครมาพูดเป็นเชิงว่าบิดาเลี้ยงของหล่อนคือผู้ที่ไม่ยกย่องภรรยาและธิดาของเขาให้เทียบเท่าตัวเอง เขายังรักษาค่านิยมตามแบบจารีตดั้งเดิมของบุรุษชาวอาหรับที่ถือว่าผู้หญิงเป็นเพียง ‘ผู้ตาม’ เท่านั้นในทุกกรณี

แต่ตัวหล่อนเองนั้น มีความเย่อหยิ่งถือตัวพอที่จะไม่ยินยอมติดกับการที่ถูกเหยียดหยามทางเพศ หล่อนเต็มไปด้วยความรักอิสระเสรีจนเกือบจะไร้ขอบเขต เพียงแต่ว่าดาเนียลเป็นเด็กสาวที่มีน้ำใจดีน่าใจอ่อนโยนเป็นที่สุด หล่อนตระหนักดีถึงความรักความเอ็นดูที่บิดาเลี้ยงมอบให้โดยบริสุทธิ์ใจ จึงไม่มีความปรารถนาที่จะประพฤติตนให้เป็นที่ขุ่นข้องใจของเขา

“แต่เธอก็น่าจะารู้จักการิม อับดุลลาห์ ไว้มั่ง...” ฟิลลิปพูดเสียงเรียบสีหน้าปราศจากรอยยิ้ม “ในสายตาของผม เขาเป็นผู้ชายที่โอหังที่สุดคนหนึ่งที่เดียว คุณน่าจะได้เห็นเมื่อตอนที่เขาไปปารีสเมื่อซัมเมอร์ที่แล้ว ใช้จ่ายเงินหวานซื้อผู้หญิงมาพินอปปิเทาจหน้าทุเรศ แล้วผู้หญิงพวกนั้นก็พอกัน...ทำให้เขายิ่งเหยียดหยามเพศเมียของเขามากขึ้นไปอีก แต่ก็นั่นแหละนะ อำนาจเงินย่อมยิ่งใหญ่เสมอ มีหน้าซ้ำเขายังเป็นชายรูปงามอย่างที่พวกผู้หญิงปฏิเสธไม่ลงอีก...มันก็เลยไปกันใหญ่”

น้ำเสียงที่กล่าวถึงบุรุษอีกผู้หนึ่งนั้นแสดงชัดถึงความชิงชังรังเกียจ...อาจจะระคนไปด้วยความริษยาด้วยซ้ำไป...

นั่นคือความคิดที่ผุดขึ้นในใจของดาเนียลในขณะที่ดวงดาสีเขี้ยวกระจางของหล่อนซุ่มซ่ามไปเล็กน้อยเมื่อมองดูหน้าผู้พูด มโนนึกของหล่อนสะท้อนภาพชายหนุ่มผิวคล้ำผู้มีดวงตาคมกริบและเรียวหนวดเหนือริมฝีปาก...เขาผู้นั้นเปลี่ยน ‘คู่ดวง’

ราวกับเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ใส่เพียงครั้งเดียวก็เบื่อ

การิม อับดุลลาห์...เขาเป็นคนที่ฟิลลิปว่าจริงหรือ?

ฟิลลิปชวนคู่สนทนาของเขาคุยต่อไปโดยไม่รู้เท่าความคิดในใจของหล่อน

“เซรี...เธอรู้อหรือเปล่าว่าพ่อของซีคัสชันนะเป็นผู้ที่มีอำนาจมากที่สุดในสกุล เขามีสิทธิ์จะเลือกลูกชายคนไหนเป็นทายาทก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องเลือกเฉพาะแต่ลูก คนโต เมื่อเลือกแล้ว เขาผู้นั้นก็จะดำรงตำแหน่งประมุขของอาณาจักรน้ำมันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก...”

ดาเนียลไม่รู้ แต่หล่อนก็พยักหน้ารับไปแค้นๆ

“ก็รู้เหมือนกัน เล่าต่อไปสิคะ น่าสนใจดีออกเรื่องของญาติพี่น้องของคุณ พ่อนะ แต่ฉันไม่รู้รายละเอียดเท่ากับคุณเท่านั้น” หล่อนว่า

“ซีคเบน อิบบิน อาห์เม็ดมีลูกชายสี่คน...” ฟิลลิปเล่าต่อด้วยเสียงแสดงความพอใจในความรอบรู้ของตนเอง “ในจำนวนนั้นฮัสชันซึ่งไม่ใช่คนโตแต่เป็นคนที่พ่อรักมากที่สุด ใครๆก็พากันคิดว่าเขาจะได้เป็นทายาทกันทั้งนั้น แต่...น่าเสียดายที่เขาไม่มีลูก ที่นี้พวกพี่น้องซัจจาสามคนนั้นก็เลยได้ที่ พวกเขายุงว่าผู้ใดทายาทไม่บังควรได้รับตำแหน่งประมุข ซัจรายเขายังมาแต่งงานกับคุณแม่ของเธอ ซึ่งเป็นคนต่างเชื้อชาติคะแนนนิยมในสกุลก็ลดลงเป็นลำดับ ดังนั้นไม่ว่าท่านประมุขจะโปรดปรานฮัสชันสักเพียงไหน เขาก็ตั้งให้ฮัสชันเป็นทายาทไม่ได้ แต่พอถึงคราวประชุมคณะกรรมการบอรัตบริษัทน้ำมันที่สกุลของเขาถือหุ้นมากที่สุด ท่านประมุขก็สามารถแต่งตั้งให้คุณพ่อของคุณเป็นประธานกรรมการตลอดชีพ ซึ่งไม่มีใครจะคัดค้านเพราะผลงานดีเด่นเป็นที่ประจักษ์ รายได้มหาศาลจากบริษัทน้ำมันนั้นไม่ได้เอื้ออยู่ในวงครอบครัวเท่านั้น แต่ไปรยปรายไปทั่วทั้งผู้ถือหุ้นทุกคน เจ้าหน้าที่พนักงานตลอดไปจนคนงานที่มีจำนวนนับหมื่นครอบครัว ซึ่งนั่นก็คือพลเมืองของอาณาจักรเล็กๆ ที่พ่อของฮัสชันเป็นประมุข หรือจะเรียกได้ว่าเป็นเจ้าผู้ครองนครทีเดียว แม้ว่าจะเป็นครที่มีขนาดเล็กจิ๋ว...”

แววตาของดาเนียลบอกถึงความตื่นเต็นสนใจ หล่อนไม่เคยรู้ซึ่งถึงประวัติตั้งเดิมของบิดาเลี้ยงมากมายเท่านี้มาก่อน

ฟิลลิปมองดูท่าทีของหญิงสาวอย่างพอใจ เขาเล่าต่อไปอีกว่า

“คุณพ่อเล่าให้ฟังว่าคุณปู่ของผมผู้เป็นสหายเก่าแก่ของท่านซีคอบบินนั่นเอง ที่เป็นผู้แนะนำว่าซีคควรส่งลูกชายทุกคนออกมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยเด่น ๆ ในยุโรป แต่ฮัสซันคนเดียวที่เอาถ่านที่สุด เขาเรียนสูงและนำวิชาการไปสร้างสรรค์อาณาจักรน้ำมันให้ทันสมัยอย่างที่คุณเองคนใดจะตำหนิไม่ได้เลย แต่เขาก็ไม่มีความสุขที่จะอยู่ที่บ้านเมืองของตัวเอง ถึงต้องมาตั้งบ้านช่องและเปิดสำนักงานใหญ่อยู่ที่ลอนดอนและปารีสอย่างที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ล่ะ”

“แล้วคุณพ่อของคุณมีความเห็นยังไงในเรื่องนี้...” ดาเนียลถามอย่างระมัดระวัง

ฟิลลิปยกไหล่

“เขาไม่มีความเห็นอะไรหรอก ผมต่างหากที่คิดว่าคุณพ่อของคุณน่าจะตอบแทนกันบ้าง...”

“อ้าว...” หญิงสาวเล็กคิ้วอย่างฉงนใจ “ก็เราไม่ได้มีธุรกิจร่วมกันอยู่แล้วหรือหรือ?”

“ก็มี...” เขาลากเสียง “แต่ผมคิดว่าถ้าคุณพ่อของคุณน่าจะใจดีมากกว่านี้สักหน่อย เป็นต้นว่าแต่งตั้งให้คุณพ่อของผมเป็นกรรมการบริษัทน้ำมันสักสองสามแห่ง...คุณพ่อของคุณนะมีบริษัทน้ำมันนับเป็นสิบ ๆ การแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นอีกสักคนไม่ได้ทำให้รายได้ลดน้อยลงสักเท่าไร แต่สำหรับเราสิมันมีความหมายยิ่งใหญ่”

ดาเนียลรู้จักธรรมชาตินิสัยของบิดาเลี้ยงของหล่อนเป็นอย่างดี เขามีความเชื่อมั่นว่ามนุษย์นั้นสมควรจะยังชีพด้วยความสามารถของตนเองมิใช่ด้วยความเมตตาการุณาของใครนอกจากพระเจ้า ดังนั้นหล่อนจึงนั่งเสีย ไม่ออกความเห็นในเรื่องนี้

สำหรับฟิลลิปนั้น เท่าที่รู้จักกันมา หล่อนก็พอจะรู้ว่าเขาเป็นชายหนุ่มผู้มีชีวิตที่เก๋อยู่ในวงสังคมชั้นสูงในปารีส ดังนั้น เขาจึงทะเยอทะยานใฝ่ฝันที่จะมีทรัพย์สินมรดกมากมายมหาศาลขึ้นไปเรื่อย ๆ เพื่อเอื้อให้เขาได้ใช้ชีวิตแบบนั้นตลอดไป ถึงแม้ว่าเขาจะเฝ้าสรรเสริญเยินยอว่าดาเนียลเป็นเด็กสาวที่สวยงามถูกใจเขาสักเพียงไร หล่อนก็รู้ว่าเมื่อถึงคราวเลือกคู่ครอง ผู้ชายอย่างฟิลลิปก็จะต้อง-

ลึนใจเลือกหล่อนเป็นอันขาด ผู้หญิงที่คู่ควรกับเขาคือหญิงสาวชาวฝรั่งเศสสกุลสูง
ฐานะร่ำรวยและที่สำคัญก็คือ เจ้าหล่อนผู้นั้นจะต้องทำตัวเป็นคนตาบอดหูหนวก
กับความประพฤติดันหละหลวมของสามี

ดาเนียลรู้จักตัวเองพอที่จะตระหนักแน่ว่าหล่อนมิใช่ภรรยาแบบที่ฟิลลิป
ต้องการเป็นอันขาด หล่อนทำตัวเช่นหญิงผู้ดีชาวฝรั่งเศสบางคนนิยมไม่ได้ นั่น
ก็คือปล่อยให้สามีมีเรื่องส่วนตัวลึกลับกับหญิงอื่น และตัวเองก็ใช้ความสำเร็จล้าราญ
โดยวิธีเดียวกัน

ฉันจะแต่งงานกับผู้ชายที่รักฉันคนเดียว...หล่อนคิดคำนึงในใจเช่นนี้บ่อยครั้ง
...เขาจะต้องเห็นว่าฉันคือโลกและชีวิตของเขา เช่นเดียวกับที่ฉันจะเห็นเขาเป็นเช่น
นั้น

หล่อนยิ้มกับตัวเองอย่างเศร้าสร้อย...ฉันเกิดผิดสมัยไปหรือเปล่านะ...ผู้ชาย
เช่นนั้นจะยังมีหลงเหลืออยู่ในโลกนี้อีกสักกี่คน แม้แต่คุณพ่อก็เถอะ ทั้ง ๆ ที่แสดง
ว่าคุณแม่คือโลกและชีวิตของเขา แต่ใคร ๆ ก็รู้...คุณแม่อีกี่รู้ว่าเขามีผู้หญิงคนอื่น ๆ
อีก ถึงแม้จะเป็นเพียงคู่ล้าราญชั่วคราวชั่วคราวก็เถอะ...

ดาเนียลเกิดความสงสัยขึ้นมาทันทีว่าคุณแม่ของหล่อนได้รู้ประวัติของสามี
คนใหม่ของเธอเช่นที่ฟิลลิปเล่าให้หล่อนฟังเช่นนี้หรือไม่...

คุณแม่ต้องรู้แน่ ๆ...หล่อนตอบตัวเอง อาจจะมากกว่าที่ฟิลลิปรู้เสียด้วยซ้ำ
เพียงแต่เธอไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเล่าให้เราฟังเท่านั้นในเมื่อมันก็ได้เกี่ยว
ข้องอะไรกับเราโดยตรง...

“นิมฟ์ทำให้เธอเบื่อหรือเปล่านะ ดาเนียล?” คู่สนทนาของหล่อนถามอย่าง
ลือ ๆ “พูดเรื่องที่มีน้ออกจะเคร่งเครียดเกินไปหน่อยกระมัง”

หญิงสาวฝันยิ้ม

“โอ ไม่เลยล่ะ...” หล่อนตอบโดยเร็ว “เรื่องที่คุณเล่ามาสนนใจจะตาย ฉัน
จะเบื่อได้อย่างไร”

ความหลงตนทำให้ชายหนุ่มไม่สังเกตเห็นแวตตาเบื่อหน่ายที่ปรากฏขึ้นชั่วแวบ
เขาจึงเล่าต่อไปด้วยเสียงของผู้รอบรู้

“แต่ในที่สุดเรื่องวุ่นวายก็กลับกลายเป็นโศกมหาศาลสำหรับซิคัสส์ซันตาม

เคย เริ่มด้วยการที่ภรรยาของเขาขอหย่าขาด เหตุผลก็คือเขาไม่อาจมีลูกให้ได้เป็น ทายาทสมใจผู้หญิงคนนั้น อีกอย่างหนึ่งมาเรื่อย...ภรรยาเก่าของฮัสซันนั้นไม่ได้มี ใจรักพ่อเลี้ยงของเธอมาตั้งแต่ต้นแล้ว พอรู้ว่าตัวเขาก็ไม่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น ทายาทหรือหัวหน้าสกุลต่อจากท่านประมุข ลูกก็ไม่มี หล่อนก็เลยขอหย่า...ไซ คัมภีร์โกหร่านอนุญาตให้หญิงขอหย่าได้ตามเหตุผลสำคัญเช่นนั้น ซึ่งการนี้เป็นที่ พอใจของซีกฮัสซันมาก เขาบอกกับคุณพ่อของผมที่กำลังหือใจอยู่ที่เดียวที่ต้อง ทำงานหนักหามรุ่งหามค่ำเพื่อผลประโยชน์ของผู้หญิงปากมกตั้งสามคน ซึ่งเขา หมายความว่าเมียของเขาและสะใภ้อีกสองคน ที่นี้เขาก็เลยได้โอกาสที่จะออกมา ตั้งสำนักงานใหญ่เสียที่ลอนดอนกับปารีสสมใจ...”

ดาเนียลพยักหน้าช้า ๆ

“แล้วเขาก็ได้พบกับคุณแม่...” หล่อนพูดเสียงแผ่วเบา “แล้วก็ได้แต่งงาน กัน คุณพ่อเป็นคนดีเหลือเกิน เขารักเอ็นดูฉันเหมือนลูกของเขาแท้ ๆ แล้วฉันก็ มีความรู้สึกต่อเขาเช่นว่าเขาเป็นพ่อที่แท้จริง”

ฟิลลิปยิ้มอย่างเอ็นดู เขาเส้าต่อไปอีกว่า

“แต่ท่านประมุขเขียนคำสั่งไว้ทันทีที่เลยว่าตราบิตที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านจะ ไม่แต่งตั้งทายาทคนใดเอง แต่จะให้ซีกฮัสซันเป็นผู้พิจารณาเพียงคนเดียว ซึ่งเมื่อ มาถึงตอนนี้ใคร ๆ ก็รู้ว่าเขาคงจะคิดถึงการิม อับดุลลาห์ มากกว่าหลานคนไหน ๆ เพราะเป็นคนที่เขาสนิห์รักใคร่และไว้วางใจมากที่สุด ถึงแม้ว่าการิมจะเป็นอีกคน หนึ่งในสกุลที่ไม่พอใจในการที่ฮัสซันแต่งงานกับคุณแม่ของเธอก็ตาม”

ทั้ง ๆ ที่สีหน้าและแววตาของผู้พูดจะเรียบเฉยปราศจากรอยพิรุณใด ๆ แต่ ดาเนียลอดรู้สึกไม่ได้เลยว่าฟิลลิปไม่มีความพอใจในตัวชายหนุ่มอีกผู้หนึ่งที่เขากล่าว ขวัญถึงเท่าไรนัก

หล่อนแปรความรู้สึกนั้นเข้าข้างเผ่าพันธุ์ของตนเองอย่างช่วยไม่ได้ การิม อับดุลลาห์ยิ่งใหญ่อะไรนักหนาจึงกล้าประกาศถึงความไม่พอใจในตัวมารดาของ หล่อน จนเป็นที่ล่งรู้โดยทั่วไปในวงสังคมระดับสูงของนครปารีสถึงเพียงนี้ บัดนี้ หล่อนเข้าใจแล้วว่าการที่บิดาเลี้ยงไม่เคยพาภรรยาใหม่ของเขาไปยังบ้านเกิด เมืองนอน หรือไม่ซื้อสัญญาตีพี่น้องของเขาให้มาพบปะคุ้นเคยกับครอบครัวของ

เขาที่ลอนดอนนี้เพราะเหตุใด

ความไม่พอใจในตัวชายหนุ่มชาวอาหรับที่ยังไม่เคยรู้จักหน้าค่าตาเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฟิลลิปพยายามตอกย้ำความคิดเช่นนั้นลงไปในสมองของดาเนียลโดยการที่พูดต่อไปว่า

“เธอต้องยอมรับความจริงอย่างหนึ่งว่า พวกคนผิวคล้ำเศรษฐกิจน้ำมันนี้เขาไม่ชอบให้ผู้ชายของเขามาแต่งงานกับพวกเราๆ หรือก เขากลัวว่าทรัพย์สินสมบัติซึ่งได้มาจากพื้นแผ่นดินของเขาจะถูกแบ่งให้คนต่างชาติหรือพวกที่มีเลือดต่างชาติผสมเพิ่มจำนวนขึ้นไปอีก...”

ดาเนียลสะดุดหูกับคำว่า ‘พวกเลือดผสมเพิ่มจำนวนขึ้นไปอีก...’ หล่อนจึงเอ่ยปากถามออกไปตรงๆ

“อ้าว ก็การิม อับดุลลาห์นี่ซี...” ฟิลลิปชี้แจง “แม่ของเขาเป็นชาวฝรั่งเศสโง่ละ พ่อจะเป็นน้องชายสุดท้องของซีคัสซัน ถูกส่งตัวไปเรียนมหาวิทยาลัยที่ปารีสแล้วก็ไปได้เพื่อนสาวของตัวเอง...อยู่กินด้วยกันจนผู้หญิงคนนั้นท้อง แต่เคราะห์ร้ายที่ฝ่ายผู้ชายตายไปเพราะรถคว่ำ ซีคัสซันเดินทางมาปารีสเพื่อจัดการศพถึงได้รู้เรื่องว่าน้องชายของเขามีเมียเป็นผู้หญิงฝรั่งเศสชื่อชานน์แน็ตต์ แล้วก็กำลังท้องอยู่ใกล้จะคลอดเต็มทีแล้ว เขาจึงจัดการขอรับเด็กมาเลี้ยงไว้เสียเองโดยมอบเงินก้อนใหญ่ให้ผู้หญิงคนนั้น ให้เลี้ยงช้อยินยอมให้เขาเป็นผู้อุปการะการิม อับดุลลาห์อย่างลูกแท้ๆ ของเขาทีเดียว”

“พอการิมคลอดออกมา เขาก็ไม่รอช้าที่จะพาเด็กมาเลี้ยงไว้ที่บ้านของเขาเป็นที่รู้กันว่าการิมนี้แหละคือทายาทของซีคัสซัน...”

ดาเนียลนั่งไปด้วยความคิดสับสน ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง การิม อับดุลลาห์เด็กหนุ่มเลือดผสมคนนั้นน่าจะสำนึกถึงบุญคุณของซีคัสซันให้มาก ไม่น่าที่เขาจะแสดงความคิดขัดแย้งในการที่ญาติผู้ใหญ่ผู้รักใคร่เลี้ยงดูเขามาอย่างลูกแท้ๆ แต่งานใหม่กับมารดาของหล่อนเลย

ฟิลลิปมองดูหญิงสาวอย่างเข้าใจในความคิดของหล่อน แต่ยังไม่ทันที่เขาจะพูดคุยกะไรต่อไปอีก ซีคัสซันกับเมอซีเออร์ซังแซร์ก็ลุกขึ้นยืน ฝ่ายหลังร้องเรียกบุตรชายให้ไปร่วมสนทนาเรื่องธุรกิจการค้าในห้องทำงานของเจ้าของบ้าน เมื่อ

ชายหนุ่มทำตามคำสั่งนั้นเรียบร้อย มารดาของเขาก็หันมามองกับตาเนี่ยล

“พวกผู้ชายนี่น่าเบื่อเหมือนกันทุกคนเลย...” หล่อนทำเสียงบ่นเบื่อหน่าย
“เอาแต่พูดกันถึงงานการตลอดเวลา จริงไหม หนู...ฟิลลิปคงจะเบื่อตาย เขาคงจะชอบคุยเล่นกับหนูมากกว่า...”

“โอ คงจะไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ มาตาม...” หญิงสาวหวังเสียงอ่อนๆ
“หนูไม่ใช่คู่สนทนาที่เขาจะใส่ใจนักหรอก อาจจะทำให้เขาเบื่อด้วยซ้ำ”

“อู๊ย ไม่จริงหรอกจ้ะ” สุภาพสตรีชาวฝรั่งเศสหัวเราะเสียงหวาน “หนูเป็นเด็กสาวที่สวยงามน่ารักมาก ฟิลลิปเขาต้องคิดยังไงเหมือนกัน...เขายังเคยพูดกับฉันเลยว่าหนูสวยขึ้นจนเขาเกือบจะจำไม่ได้แน่ะ”

*

๒

คำพูดนั้นได้รับการยืนยันซ้ำอีกแม้จะมาในรูปแบบที่ผิดแผกไปจากครั้งแรก ในการสนทนาระหว่างครอบครัวในวันรุ่งขึ้น ซีคัสชันเป็นผู้เอ่ยถึงแขกที่มาเยี่ยมเยือนเมื่อวันวาน

“ลูกก็เห็นด้วยค่ะฟิลลิปเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์น่าคบคนหนึ่ง...” ดาเนียลว่า “แต่ที่เขาเอ่ยถึงลูกนั้น ลูกไม่ค่อยจะแน่ใจนักว่าเป็นความจริงใจสักแค่ไหน ลูกรู้สึกว่าสำหรับฟิลลิปนั้น ผู้หญิงสาวทุกคนล้วนแต่ ‘มีเสน่ห์น่ารัก’ ไปเสียทั้งนั้น”

บิดาเลี้ยงของหล่อนหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจแล้วยกมือขึ้นขยี้มขมของดาเนียลอย่างเอ็นดู

“ทีนี้ลูกก็เลยไม่สนใจใยดีกับคำพูดเพราะ ๆ ของเขาละซี ใช่ไหมล่ะ?”

เห็นชัดว่าบุรุษผิวคล้ำพึงพอใจยิ่งนักที่ลูกสาวสุดที่รักของเขามีได้มีใจเอนเอียงไปข้างหนุ่มชาวฝรั่งเศสผู้ใก้แก่ผู้นั้นสักเท่าไร นำประหลาดที่ความพึงพอใจนั้นเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นความโล่งใจด้วยซ้ำ

ดาเนียลมองดูซีคัสชันอย่างขบขัน...รู้หรือกาน่า ทำไมคุณพ่อถึงโล่งใจ... หล่อนบอกตัวเอง คงอยากหวงเราไว้กับบ้านอีกแสนนานนะซี ไม่ใช่แค่กับฟิลลิปเท่านั้นหรือ คนอื่น ๆ ไหน ๆ ก็คงเป็นแบบนี้ทั้งนั้น

“วางใจเถอะค่ะ คุณพ่อ...” หญิงสาวเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลประโลมใจ “ลูกไม่คิดจะมองฟิลลิปเป็นอื่น นอกไปเสียจากเพื่อนสนิทคนหนึ่งเท่านั้น”

แต่ในนาทีต่อมา ดาเนียลก็ตัดสินใจเอ่ยวาจาที่หล่อนระวังเป็นหนักหนาที จะไม่ให้กระทบกระเทือนความปรารถนาดีของบิดาเลี้ยงผู้ที่หล่อนรักและเคารพ

“คุณพ่อขา...” หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างประจบ “ลูกมีอะไรในใจที่จะต้องบอกคุณพ่อ...”

ซีคัสชันเล็กคิวสูง

“มืออะไรหรือ ลูกรัก...อะ...พ่อเข้าใจละ ลูกเรียนหนังสือจบแล้วก็คงจะอยากเป็นผู้หญิงสาวที่มีอิสระในการใช้จ่ายส่วนตัว บอกลมาเลยว่าคุณต้องการเงินสักเท่าไร หรือจะให้พ่อเปิดบัญชีเพิ่มให้อีกสักสองเท่าดีไหม?”

ดาเนียลหัวเราะ

“คุณพ่อนะ เข้าใจลูกดีกว่าใคร ๆ ในโลก...ถูกแล้วค่ะที่ว่าลูกโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่แล้วต้องการชีวิตที่เป็นอิสระ แต่ไม่ใช่เงินหรือถนนคะที่ลูกต้องการ เท่าที่คุณพ่อกับคุณแม่ให้ปันอยู่ทุกวันนี้ก็เหลือเฟือจนเกินพอแล้ว สิ่งที่คุณอยากจะทำเรื่อง...” ดาเนียลหยุดคำพูดเพียงชั่ววินาทีแล้วทอสงสัยให้อ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ก็คือคุณพ่อต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเลือกคบเพื่อนผู้ชายของคุณคะ ได้โปรดกรุณาให้ลูกเป็นผู้พิจารณาความเหมาะสมด้วยตัวเอง...”

หล่อนพยายามหัวเราะหัวใคร้ให้บรรยากาศคลายความตึงเครียดที่มองเห็นจากดวงตาขุ่นมัวของซีคัสชันอยู่ริ้ว ๆ

“คุณพ่อขา เพื่อน ๆ ของลูกนะมีเพื่อนชายคนละสักโหลแล้ว ไม่เห็นมีใครเสียหายอะไรเลยนี่คะ...” ดาเนียลพูดต่อไป “เห็นไหมคะลูกโตเป็นสาวแล้ว ไม่ใช่ลูกเล็ก ๆ คนเก่าของคุณพ่อสักหน่อย”

ดวงตาคมกริบที่มองเขม็งมายังใบหน้าและเรือนร่างของหล่อนนั้นทำให้ดาเนียลรู้สึกวาบวามไปด้วยความขลาดอาย หล่อนตระหนักดีว่าความสาวเปล่งปลั่งด้วยวัยนั้นสามารถละลายหัวใจของบุรุษเพศได้แม้ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นบิดาหรือพี่ชายน้องชายของเจ้าของความงามนั่นเอง...ช่างน่ากลัวกระไรที่คิดเช่นนั้น ดาเนียลรีบดำหนิตัวเองแล้วเอียงหน้าลงแนบกับช่วงไหล่ของบิดาเลี้ยงเสียทันที

ซีคัสชันพยักหน้าซ้ำ ๆ ยกมือขึ้นลูบศีรษะของหญิงสาวอยู่ไปมา

“จริงแล้ว ลูกรัก...” เขาพูดเสียงเคร่งขรึม “ลูกโตเป็นสาวเต็มตัวแล้วจริง ๆ ไม่ใช่ลูกเล็ก ๆ คนเดิมของคุณพ่ออีกต่อไป...ช่างน่าเสียดายที่วันเวลาผ่านไปรวดเร็วทันใจ แต่...” สายตาที่ขุ่นมัวเมื่อครู่นี้เปลี่ยนเป็นความแจ่มใสจุดเดิม ด้วยริมฝีปากที่แย้มละมุน เขาพูดต่อไปด้วยเสียงที่นุ่มนวล “ลูกต้องรู้ว่าความสุขของคุณคือสิ่งเดียวที่สำคัญที่สุดสำหรับพ่อ...”

หญิงสาวยิ้มน้อย ๆ อย่างพอใจ

“ถ้าฉันเราก็อไม่ต้องทะเลาะกันสินะคะ คุณพ่อ...” ดาเนี่ยลจะอ่อน ในขณะเดียวกันก็อดรู้สึกใจหายไม่ได้ที่ประจักษ์เป็นครั้งแรกว่านับแต่ขึ้นไปหล่อนจะมีชีวิตที่เต็มไปด้วยอิสระเสรี เหมือนนกที่เพิ่งจะหลุดจากกรงทองที่เคยให้ความสุขและอบอุ่นมาแต่เยาว์วัย

ก็ดีเหมือนกัน...หญิงสาวถอนใจน้อย ๆ คุณพ่อจะได้รู้แน่เสียที่ว่าถึงอย่างไร เราก็จะอยู่กับท่านตลอดไปไม่ได้

บ่ายวันนั้น ดาเนี่ยลก็นัดแนะกับเพื่อนรักร่วมสถานศึกษาสองคนในอันที่จะออกไป ‘ช้อปปิ้ง’ ด้วยกัน คนหนึ่งนั้นกำลังเรียนวิชานางแบบเพิ่มเติม ส่วนอีกคนหนึ่งหมายใจจะเป็นนักบัลเลต์เรื่องนาม หล่อนผู้หนึ่งเพิ่งจะลงนามในสัญญาการแสดงละครที่ย่าน ‘เวสต์ เอนด์’ ที่จะเปิดการแสดงในเร็ววันนี้

ดาเนี่ยลช่างริษยาในการดำเนินชีวิตอย่างเสรีของเพื่อนสาวทั้งสองนั้นเสียจริง ๆ การที่เปิดฉากเจรจากับบิดาเลี้ยงเรื่องการคบหาเพื่อนชายนั้น หล่อนรู้ตัวได้ทำลงไปโดยปราศจากความหมายจริงจังแต่อย่างใดเลย ตั้งแต่แรกเริ่มมาแล้ว หล่อนไม่เคยมีใจใฝ่ฝันถึงคู่ครอง เพื่อนชายที่แวดล้อมนั้นมีได้มีความหมายพิเศษอะไรมากไปกว่าความเป็นเพื่อนสนุกเฮฮาไปชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นในที่สุดเขาเหล่านั้นก็จะหมายตาหมายใจไปยังบรรดาเพื่อนสาว ๆ สวย ๆ ของดาเนี่ยลเสียมากกว่า

ช่างน่าประหลาดเสียนัก...ดาเนี่ยลคิดทบทวนถึงความรู้สึกของตัวเอง หล่อนไม่เคยดื่มด่ำซาบซึ้งไปกับคำหวานที่พวกเพื่อนชายพากันบื้อยอ การสัมผัสและต้องของพวกเขาไม่เคยทำให้หล่อนรู้สึกวาบหวม รูปร่างอันหล่อเหลาของพวกเขาหรือแม้แต่ฐานะอันร่ำรวยก็เก้ ไม่เคยทำให้หัวใจของหล่อนสั่นไหว

หรือว่าเราเป็นผู้หญิงที่ไม่มี ‘เซ็กซ์’ อย่างคนอื่น ๆ...ดาเนี่ยลหัวเราะขันตัวเอง เมื่อคำถามนี้เกิดขึ้นในใจ หล่อนเปิดตู้เสื้อผ้า เกิดถูกตาถูกใจเสื้อยัดตัวบาง ๆ กับกางเกงยีนส์รัดรูป...

หรือว่าเรา ‘โรแมนติค’ เกินไป...ดาเนี่ยลहारอกับตัวเองอีก หล่อนใฝ่ฝันถึงความรักอันซาบซึ้งอ่อนหวานสะเทือนใจ สมองทยอยกันส่งบทกวีอันเกี่ยวกับความรักอันวิเศษและสูงส่ง ไม่มีความรักฉาบฉวยสำหรับผู้หญิงอย่างดาเนี่ยลหรอก

“ไม่มีการหัวเราะก็ก๊กและกระซิบกระซาบความลับกับเพื่อนสนิท...ไม่ใช่ ความรักของดาเนียลไม่เคยปรากฏออกมาในรูปแบบนั้น

เพื่อนหญิงทั้งสองของดาเนียลชวนหล่อนไปหาซื้อเสื้อผ้าใช้แล้วที่ตลาดเก่าต่างๆ ที่ต่างคนต่างรู้แน่แฉใจว่ามีฐานะมั่งคั่งพอที่จะซื้อหาเสื้อผ้าราคาแพงเจียบสักแค่ไหนก็ย่อมได้ แต่ไม่หрок เสื้อผ้าล้ำสมัยสักสี่ห้าสิบปีต่างหากที่สาวสวยทั้งสามพึงพอใจ พวกมันเลือกซื้อไม่รู้เบื่อหน่าย

ครั้นเมื่อได้มานั่งพักดื่มกาแฟที่ร้านเครื่องดื่มแห่งหนึ่ง เพื่อนทั้งสองของดาเนียลก็เล่าถึงการเรียนและความหวังที่จะได้ทำงานที่ไคร้กในอนาคตอนันใกล้คอร์รินนี่ผู้กำลังจะมีชื่อเสียงในการแสดงถามเพื่อนว่า

“แล้วเธอล่ะ ดาเนียล คิดจะทำอะไรใหม่ๆ?”

หล่อนพยักหน้ายิ้มพรายแล้วเล่าให้เพื่อนรักฟังว่ากำลังคิดจะเรียนการครัว ‘กอร์ดิง เบลอ’ แล้วจากนั้นก็อาจจะเปิดภัตตาคารเล็กๆ สักแห่ง

คอร์รินนี่เลิกคิ้วสูง ทำหน้าเหมือนไม่เชื่อหูตนเอง

“เธอน่ะหรือจะเปิดร้านอาหาร...” หล่อนถามด้วยเสียงที่แสดงความประหลาดใจ “ตายจริง ไม่คิดเลยว่าเธอมีความฝันแบบนั้น ใครๆ คิดว่าพอเรียนจบดาเนียลคนสวยและเรียบร้อยของเราก็คงจะแต่งงานกับหนุ่มโชคดีสักคนต่างหากบอกจริงๆ นะ เท่าที่รู้ว่าเธอยังไม่จริงจังกับใครสักคนนะ ฉันผิดหวังมากเลย... ไร้คนสวยอย่างเธอ แล้วยังมีเงินล้นฟ้าหาได้ง่ายๆ ที่ไหน”

“เอ๊ะ แปลกนี่...” ดาเนียลร้อง “ทำไมถึงคิดยั้งงั้นล่ะ ก็ฉันเคยจริงจังกับใครสักคนหรือ...”

นิดา ผู้ใฝ่ฝันจะเป็นนางแบบระดับโลกหัวเราะ

“ไร้เอ๊ย แต่ฉันก็ไม่เข้าใจ...” หล่อนว่า “คอร์รินนี่เขาพูดกับฉันบ่อยๆ ไร้ว่าพอเธอเรียนจบ คุณพ่อเลี้ยงแห่งอาณาจักรน้ำมันของเธอก็คงจะซักพาเอาเจ้าชายอาหรับสักคนมามอบหมายให้เป็นผู้ครองของเธอเรียบร้อยไปแล้วนี่ซี...”

“นั่นซี” คอร์รินนี่พยักหน้าอย่างเห็นด้วย “เธอก็รู้นี่นาดาเนียล ว่าพวกตะวันตกออกนะ เขาไม่ปล่อยให้ลูกสาวเลือกคู่เองหอรอก เขาต้องหาคนที่เหมาะสมเตรียมไว้ให้ทั้งนั้น ยิ่งพวกคนชั้นสูง เรื่องการแต่งงานของลูกๆ นี่ยิ่งเป็นเรื่องสำคัญ

ที่จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบใช้ใหม่ล่ะ...”

ดาเนียลพยักหน้าช้า ๆ

“ถูกอย่างที่เธอว่า คอรีน...แต่เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับฉันนี่ ถึงยังไงคุณพ่อก็คงไม่บังคับข่มเหงน้ำใจถ้าลงว่าฉันไม่เต็มใจ”

“แต่เธอก็อยู่ในแวดวงเดียวกับพวกผิวคล้ำนี่...” ลินดาแย้ง “ไม่วันใดก็วันหนึ่งเธอคงจะต้องคบหาสมาคมสนิทสนมกับพวกเขา”

“ถ้าถึงตอนนั้น เธอต้องระวังตัวให้ดีเชียวนะ ดาเนียล...” คอรีนพูดยังห่วงใยจริงจัง “เพื่อนของฉันคนหนึ่งตกหลุมเสน่ห์เจ้าชายผิวคล้ำตามคนคนหนึ่งหลงใหลเสียไม่ลืมหลืมตา ข้างเขาก็ประเคนเจ้าหล่อนด้วยเพชรนิลจินดาและเสื้อผ้าแพงระยับ แต่ครั้นรู้ตัวว่าปล่อยตัวจนเกินขอบเขต ถ้ามองเขาถึงการที่จะแต่งงาน แต่งงานให้เป็นหลักฐานและแก้ข่าวครหาในหน้า เขาตอบว่าไม่รู้ใหม่...เขาบอกว่าไม่มีทาง เขาไม่เคยคิดแต่งงานกับผู้หญิงแค่ระดับนักแสดงผิวขาวนี่หรอก พ่อแม่ของเขาเตรียมหาเจ้าสาวไว้ให้เรียบร้อยแล้วเป็นคนเฝ้าเดียวกันและอยู่ในสกุลสูงเท่าเทียมกัน...”

“ตายเลย...” ดาเนียลร้องอย่างตระหนกกลับ “แล้ว...แล้วเพื่อนเธอยังไงล่ะ?”

“จะไปทำยังไง...” คอรีนโยกไหล่ “ก็เสerahไปเท่านั้นเองนะซี ยิ่งไปต่อว่าต่อขานเขาเข้า เขาก็กลับหัวเราะเยาะใส่หน้า...อะไรกัน...จะมาเรียกร้องอะไรอีกล่ะ...เขาว่า ก็ตลอดเวลาที่เราคบหากัน เราก็กินสนุกด้วยกัน แล้วผมก็ปรนเปรอคุณนึ่งกับเจ้าหญิง แคนนี่นึ่งไม่พออีกเธอ...นี่ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ฉันถึงอดห่วงเธอไม่ได้เลย ดาเนียล ผู้ชายพวกนี้ไว้ใจไม่ได้สักคน ที่ร้ายก็คือเขารูปหล่อพอรวยเสียด้วย มันก็ยากหรอกที่ผู้หญิงจะปฏิเสธลงว่าเขามุ่งหมายมาแบบนี้”

ลินดาหัวเราะเย้ย ๆ

“อย่างน้อยก็เท่ากับไม่เสียเปล่า...” หล่อนว่า “พวกเพื่อน ๆ นางแบบของฉันนะเตือนกันไว้เสมอว่าอย่ายอมเสียท่าเจ้าชายผิวคล้ำพวกนี้เป็นอันขาด ลองแหลมมากก็ต้องแหลมไป กอบโกยให้คุ้มสิน่า สอนให้พวกเขารู้ว่าการที่จะได้ล้มลงผู้หญิงผิวสีนั้นผมมีสิทธิ์ทองอย่างพวกเรานี้มันไม่ใช่ของง่าย ค่าแลกเปลี่ยนต้องสูงพอสมควร

ทีเดียว ถึงจะว่าได้สนุกเท่าเทียมกันก็เถอะ ขอให้พวกผู้หญิงเราทำอะไรลงไปด้วยความมีสติเท่านั้นเอง”

ดาเนี่ยลรู้สึกตะครันตะครอไปกับวาทะและความคิดเห็นของเพื่อน ในใจของหล่อนเต็มไปด้วยความว้าวุ่น สังคมสมัยใหม่นี้ช่างมีค่านิยมที่น่าพรันพริงเสียนี้กระไร ไม่ว่าจะคอร์รินหรือลินดาจะพูดจาหวานลุ่มอย่างไร ดาเนี่ยลก็ไม่อาจตัดสินใจได้ว่าในความรู้สึกที่ลึกซึ้งของตนเองนั้น หล่อนตำหนิหญิงสาวที่แลกเนื้อตัวกับเพชรนิลจินดาดี หรือจะตำหนิฝ่ายชายที่ตั้งตัวเป็น ‘ผู้ซื้อ’ ดี...

ผู้ชายนะซีเลว... หล่อนได้ตรองซ้ำ เลวเพราะเขาเป็นผู้ริเริ่มการซื้อขายที่น่าละอายนั้น เขาไม่ได้มีหัวใจสำหรับผู้หญิงเลยแม้แต่น้อยหากมองเห็นเจ้าหล่อนเป็นเพียงของสวยของงามที่อยากได้มาเป็นสมบัติเพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น...

“แต่วาเนสซาก็ไม่เสียเปรียบนักหรอก...” คอร์รินนี้เล่าต่อไปถึงเพื่อนนักแสดงของหล่อน “เป็นความจริงว่าพ่อรูปหล่อการิม อับดุลลาห์อะไรนั้นนะร่ำรวยเสียเหลือแสน เท่าที่เฝ้าปรนเปรอให้มักก็บ้านตะไทแล้วเหมือนกัน เสียแต่ว่าเขามีเสน่ห์เสียจนวาเนสซาแทบจะหัวใจละลายเท่านั้นเอง ถึงได้กล้าพูดขอให้เขาแต่งงานด้วย แต่เขาก็ตอกกลับมาเสียแทบจะหัวใจตายไปเลยเหมือนกัน”

การิม อับดุลลาห์...การิม อับดุลลาห์...ให้ตายเถอะ ผู้ชายเฝ้าเดียวกับคุณพ่อที่พากันขึ้นไปสักครึ่งเมืองกระมัง ดาเนี่ยลร้องอะอะอยู่ในใจในเวลาเพียงสองวัน หล่อนได้ยื่นชื่อ การิม อับดุลลาห์ ตั้งสองครั้งสองหนเชียวหรือ...

“ดาเนี่ยล...อะะ เป็นอะไรไปนะ หน้าซีดซีขาว” คอร์รินร้องอย่างตกใจ แล้วหันไปมองลินดา “หรือว่าเราพา ‘เจ้าหญิง’ เดินระหกระเหินมากไปก็ไมรู้อ”

ดาเนี่ยลผินยิ้มแล้วสั่นศีรษะ

“เปล่าหน้า คอร์ริน...ฉันไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย...” หล่อนหยิบกระเป๋าสั้นมาสะพายบ่า “แต่เห็นจะต้องลาเสียทีละนะ สัญญากับคุณพ่อคุณแม่ไว้ว่าจะเดินเนอร์ด้วยคืนนี้...”

นั่นเป็นเพียงคำแก้ตัว แต่ดาเนี่ยลรู้ว่าหล่อนจะต้องกลับบ้านโดยเร็วที่สุด ผู้ที่จะให้ความรู้เกี่ยวกับศาสดาญาติของซีคัสชันจะเป็นใครไม่ได้นอกจากคุณแม่ของหล่อน สังหรณ์อย่างหนึ่งทำให้ดาเนี่ยลรู้สึกว่าหล่อนมีความสนใจใคร่รู้เรื่อง